

Reflexions

TRIBUNA

Violències i protesta social

L'ofensiva pels fets del 29-S ha unit la patronal, la dreta i la premsa conservadora

GERARDO PISARELLO
JAUME ASENS
JURISTES I MEMBRES DE
L'OBSERVATORI DESC

LAURA LOGAN

Potser pel seu relatiu èxit, la jornada de vaga del 29-S va ser objecte d'una ferotge andanada d'atacs. L'ofensiva va unir la premsa conservadora, la patronal, la dreta política i tertulians de tota mena. En el seu relat, la protesta apareix reduïda a la cridòria d'una colla de paràsits i violents, només capaços de perseguir els seus objectius arrasants les llibertats alienes. El mal va tenir encarnacions emblemàtiques: els treballadors que van encapçalar piquets o joves com els que van ocupar l'edifici abandonat de l'antiga seu de Banesto, a Barcelona.

La invocació de la violència per desqualificar una acció reivindicativa té un gran impacte emotiu i sol ser molt útil si es pretén deixar un adversari fora de joc. De fet, quan alguns mitjans i certs cercles de poder presenten els sindicalistes i activistes del 29-S com "salvatges", "vándals" o "delinqüents extremadament perillosos" que amenacen la pau social i l'Estat de dret, no pretenen limitar-se a diagnosticar una realitat considerada patològica. També preparen un escenari que justifiqui el recurs a la cirurgia major. Només aquesta caracterització desproporcionada, en efecte, permet entendre que des de mitjans com *La Razón* o *El Mundo* s'hagi

reclamat empresonar sindicalistes i fins i tot il·legalitzar els mateixos sindicats. O que des d'uns altres, suposadament progressistes com *El País* o *El Periódico*, s'exigeixi endurir un Codi Penal suficientment rigorós per "alliberar" Barcelona de la violència "antisistema".

En realitat, sobredimensionar els aïllats actes de violència social produïts durant la vaga permet complir un propòsit eficaç: ocultar o minimitzar altres violències públiques i privades que són a l'origen de protestes com les del 29-S. Com explicar, si no, que aquells que clamen indignats contra un piquet sindical o contra els vidres trencats d'una botiga de roba no vegin cap violència en les normes que, al mateix temps que asseguren privilegis als bancs, originen el desallotjament de famílies senceres per raons econòmiques o l'acomiadament de milers de treballadors? Com justificar, si no és per aquest doble raser, que la conselleria d'Interior hagi anunciat la voluntat d'exercir l'acusació popular contra els activistes acusats de disturbis o que la portaveu del consistori barceloní Assumpta Escarp hagi arribat a exigir el tancament de mitjans electrònics alternatius?

Criminalitzar el conjunt de la protesta social a partir dels actes aïllats

La invocació de la violència sol ser molt útil per deixar un adversari fora de joc

La sobredimensió dels actes violents oculta altres violències públiques i privades

de violència provocats per alguns manifestants no deixa de ser un total despropòsit, si no un exercici obert de cinisme. Sobretot quan aquesta histèria criminalitzadora té com a contrapartida el silenci o la complicitat respecte de la sistemàtica violència que el mercat o l'Estat exerceixen sobre la població dia a dia. En un context així, quan les vies institucionals estan fortament restringides o permeten abusos com la precarització laboral o l'especulació rampant, la vaga, la manifestació o l'ocupació amb fins polítics no es poden tractar com a simples desordres als quals respondre amb la repressió o el Codi Penal. Més aviat s'haurien de veure com crides d'atenció, com sortides extremes que intenten denunciar la

degradació d'un espai públic cada vegada menys sensible a les demandes populars.

Discutir sobre parasitisme social o la violència sense incórrer en dobles rasers no és una tasca senzilla. Per escometre-la amb honradesa, no obstant això, caldria començar per assenyalar a qui, en l'actual capitalisme financer, són els rendistes aprofitats que, amb freqüent complicitat institucional, dinamiten la pau social en col·locar els seus mesquins interessos per sobre dels de la resta de la societat. La majoria de sindicalistes, joves i veïns que van participar en el 29-S no ho són. Per contra, la seva presència quotidiana a la feina, als barris, en centres socials i cooperatives, és essencial per garantir la qualitat democràtica de les nostres societats. Tallar, doncs, el discurs simplista que pretén convertir-los a tots en "perillosos delinqüents", en "inadaptats socials" o en simples "lúmpens", hauria de ser un deure cívic. El primer, potser, si el que volem és aclarir quines són les veritables fonts d'injustícia i violència que nodreixen la crisi actual.

PER OPINAR SOBRE L'ARTICLE
blogs.publico.es

www.observatoridesc.org

Fora de joc

ANDREU
MAYAYO

Mas i el dret a no decidir a Madrid

El catalanisme polític al segle passat es fonamentava en dues comes ben definides: la construcció nacional de Catalunya i la modernització d'Espanya. Ras i curt: autogovern i democràcia. Als anys trenta, la implicació d'ERC en el Govern de la República va ser total i absoluta. El mateix ha fet el PSC, de bracet del PSOE, d'ençà de la recuperació de la democràcia. En canvi, Jordi Pujol va ser fer costat però sense entrar a formar part del Govern, malgrat les peticions reiterades d'UCD, PSOE i PP. En aquest sentit, Miquel Roca i Josep Antoni Duran i Lleida, entre d'altres, s'han quedat sense la cartera de ministre.

El viratge sobiranista d'Artur Mas ha trencat amb la doctrina Pujol i amb la política del peix al cove. Curiosament, l'estratè-

CiU ha deixat de ser útil a Madrid i el concert pot ser un nou brindis al sol

gia política del PNB transita en direcció contrària. Iñigo Urkullu ha tancat al calaix el pla sobiranista d'Ibarretxe i ha pactat amb el PSOE el compliment de les transferències previstes a l'Estatut de Gernika. I ho ha fet, convé subratllar-ho, des de l'oposició política a Euskadi, amb un Govern en minoria dels socialistes bascos amb el suport extern del PP.

Els nacionalistes bascos encara se'n riuen ara del prec de Felip Puig de no pactar els pressupostos per fer caure el Govern Zapatero. De fet, ha estat la inhibició de CiU el que els ha permès aconseguir una posició privilegiada en el pacte polític. A més a més, l'acord consolida Zapatero fins a les properes eleccions. Mentre CiU aposta pel dret a decidir a Catalunya, alhora decideix renunciar a decidir a Madrid en benefici de l'autogovern català. CiU ha deixat de ser útil a Madrid i el famós concert pot esdevenir un nou brindis al sol.

PARTICIPA A:

blogs.publico.es/andreu-mayayo

Racó de món

ANTONIO
BAÑOS

Boixareu i els aturats

Joaquim Boixareu, el que va voler prendre-li la trona de Foment del Treball a Joan Rosell, va donar una entrevista a *La Vanguardia* que va ser publicada diumenge passat. Les diferències entre un patró i l'altre i els destins de la institució són arcs per a la meua proletària comprensió, però el que em va cridar l'atenció va ser la resposta de Boixareu quan li van preguntar per l'atur. Va dir, i tradueixo: "El problema (de l'atur) és molt greu, perquè el que no té feina no ingressa diners, no compra, no canvia de cotxe, no paga la hipoteca, augmenta la morositat de la banca...". Com es pot veure, el final més espantós del cicle d'un

aturat és que la seva desgràcia fa patir els pobres banquers. És més, es pot inferir que la morositat és responsabilitat exclusiva de qui no ha pogut pagar i no dels que van regalar crèdits esbojarrats mentre Foment picava de mans. La imatge que té Boixareu d'un aturat és propera a la que es té d'una vaca lletera. Un aturat és qui no aconsegueix amb la meitat de la seva funció social, que és la de consumir: "No compra, no canvia de cotxe". Aquest home, que ve del món de l'acer, fa el cor fort i s'estalvia parlar de l'aturat com un home enganyat pel sistema, avergonyit i sovint desesperat. No ens parla de l'aturat jove que no pot aplicar els seus estudis, de

l'experiència malaguanyada de qui foten al carrer per la seva edat. Pels capitalistes, nosaltres ja no només treballem les vuit hores del conveni. Treballem també per a Google quan naveguem, treballem per als touoperadors quan anem de vacances i, òbviament, som els millors treballadors de Zara quan ens gastem els calés en les novetats de temporada. Deshumanitzat, l'aturat esdevé així, més que un problema, un obstacle i, per tant, un ésser sospitós als ulls de la recuperació econòmica.

PARTICIPA A:

blogs.publico.es/antonio-banos

